

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: Ing. J. V. .**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Michalem Vejlupekem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Pařížská č. p. 6, PSČ 400 01, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 427/31, poštovní příhrádka 351, PSČ 602 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 7. 5. 2010, č. j. 3951/10-1500-506476,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 7. 5. 2010, č. j. 3951/10-1500-506476, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 29. 9. 2009, č. j. 198889/09/214964501471, kterým bylo dle ust. § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zastaveno řízení ve věci žalobcova přiznání k dani darovací ze dne 27. 7. 2009, které správce daně zaevidoval pod č. j. 161862/09/214964501471, a v němž žalobce vykázal peněžitý dar ve výši 10.000.000,-Kč od dárce RNDr. M. H. Současné se žalobce domáhal i zrušení výše uvedeného rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem a požadoval, aby soud uložil žalované straně uhradit mu náklady předmětného soudního řízení.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

V žalobě žalobce uvedl, že předmětem celého sporu je výklad darovací smlouvy, kterou žalobce jako obdarovaný uzavřel dne 7. 7. 2009 s dárce RNDr. M. H., na jejímž základě žalobce získal peněžitý dar ve výši 10.000.000,-Kč. S ohledem na takto sjednanou darovací smlouvu žalobce následně podal ke správci daně přiznání k darovací dani. V návaznosti na právě uvedené žalobce zdůraznil, že výklad předmětné darovací smlouvy, jak byl učiněn původním žalovaným, považuje za nesprávný, a to zejména pro rozpor s ust. § 35 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), čímž došlo z jeho strany k překročení mezí správního uvážení. Původní žalovaný totiž dle žalobce nerespektoval projev smluvních stran darovací smlouvy, kdy v tomto případě je rozhodující vůle dárce dar poskytnout a vůle obdarovaného dar přijmout. Žalobce nesouhlasí s právním názorem původního žalovaného i správce daně ohledně ust. § 630 občanského zákoníku, kdy zastávají názor, že toto ustanovení občanského zákoníku je taxativní, z čehož dovozují, že pouze za podmínek uvedených v tomto ustanovení se dárce může domáhat vrácení daru. Žalobce je však toho názoru, že ust. § 630 občanského zákoníku není taxativní, neboť účastníci darovací smlouvy si mohou sjednat i jiné podmínky či předpoklady, za nichž může obdarovanému vzniknout povinnost dar vrátit. Dle žalobce od zákonného práva dárce na vrácení daru dle ust. § 630 občanského zákoníku je třeba odlišovat případy, kdy povinnost obdarovaného vrátit vyplývá z jeho závazku, a to v předmětném případě z dotyčně uzavřené darovací smlouvy. Na podporu tohoto názoru žalobce poukázal na komentář k ust. § 630 občanského zákoníku, který je obsažen na str. 1119 komentovaného občanského zákoníku autorky JUDr. Škárové, 10. vydání, Nakl. C. H. Beck.

Dále žalobce zmínil, že i dle původního žalovaného byl v čl. II. předmětné darovací smlouvy sjednán předmět této smlouvy, tj. závazek dárce poskytnout obdarovanému dar a současně závazek obdarovaného peněžitý dar ve výši 10.000.000,-Kč přijmout. Je tedy zcela zřejmé, že darovací smlouva byla uzavřena, a proto předmětem daně je plnění - darování ve smyslu zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění dalších předpisů (dále jen „zákon o trojdani“), kdy dle ust. § 5 tohoto zákona je poplatníkem darovací daně nabyvatel, což je v tomto případě obdarovaný žalobce. V této souvislosti žalobce zároveň zmínil i ust. § 6 zákona o trojdani, kdy předmětem darovací daně je bezúplatné nabytí majetku na základě darovací smlouvy. S ohledem na toto ustanovení je žalobce přesvědčen, že mezi žalobcem a dárce byla uzavřena darovací smlouva, když jakýkoliv jiný výklad pokládá žalobce za nesprávný. Dle žalobce je totiž nutné závazky sjednané v čl. III. a IV. předmětné darovací smlouvy považovat za samostatná ujednání, které nemají vliv na to, že mezi žalobcem a dárce byla platně uzavřena darovací smlouva. Obdobný závěr je dle žalobce třeba vztáhnout i na ujednání ohledně smluvních pokut, neboť se netýkají předmětu darovací smlouvy. Z tohoto důvodu žalobce nemůže souhlasit s výkladem obsahu darovací smlouvy, jak byl proveden původním žalovaným a správcem daně.

Žalobce trvá na tom, že k darování nedošlo v souvislosti s podnikáním žalobce, když v roce 2009 nebyl podnikatelem, ani nebyl k dárci v postavení obdobném a ani nebyl zaměstnancem. K tomuto žalobce dále doplnil, že není pravdou, že by předmětné peníze obdržel za výkon sjednaných činností a za poskytnutí informací před a po uzavření darovací smlouvy, když žádná taková smlouva uzavřena mezi účastníky nebyla a žalobce neměl a nemá žádný nárok na poskytnutí daru. Předmětný dar byl žalobci poskytnut z vlastní vůle dárce jako výraz poděkování a vděku z důvodů uváděných v čl. I. písm. f) darovací smlouvy. Tato skutečnost byla právě důvodem pro uzavření darovací smlouvy a nikoliv dvoustranný závazek, podle něhož měl žalobce pro dárce provádět činnost a dárce za to poskytnout žalobci odměnu. Dle žalobce žádné takovéto ujednání neexistovalo a fakticky ani existovat nemohlo, neboť v roce 1997 nikdo nevěděl, co se stane v roce 2009. Z tohoto důvodu nemůže být správný závěr původního žalovaného, že skutečným obsahem darovací smlouvy bylo plnění povinností žalobcem dárci, a to včetně poskytování informací dárci za úplatu, neboť dle žalobce nic takového sjednáno nebylo a z darovací smlouvy to nevyplývá.

Původní žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu pro nedůvodnost a k žalobě předně sdělil, že žalobce v žalobě používá totožné námitky se shodnou argumentací, které jím již byly uplatněny v odvolacím řízení.

K věci původní žalovaný uvedl, že v souladu s ust. § 630 občanského zákoníku se dárce může domáhat vrácení daru, jestliže se obdarovaný chová k němu nebo k členům jeho rodiny tak, že tím hrubě porušuje dobré mravy. K tomu původní žalovaný doplnil, že sice mohou existovat případy, kdy povinnost obdarovaného vrátit dar dárci vyplývá z jeho závazku vůči dárci, avšak tento závazek je upraven zvláštním právním předpisem.

Dále původní žalovaný zdůraznil, že čl. II. předmětné darovací smlouvy nelze vnímat izolovaně, tj. jako kdyby ostatní články této smlouvy nebyly její součástí. Původní žalovaný je toho názoru, že smlouvu jako celek nelze vnímat jako darovací smlouvu. Pokud by v ostatních částech této smlouvy nebyly uvedeny zavazovací podmínky, potom by dle původního žalovaného tato smlouva mohla být posouzena jako darovací, tak to však v daném případě nebylo. Na obdarovaného nemohl být kladen požadavek na jakoukoliv protislužbu. Dle původního žalovaného čl. III a IV. předmětné darovací smlouvy nelze považovat za samostatná ujednání, když tyto články jsou naopak provázány s jinými články této smlouvy, tj. i s čl. II. Původní žalovaný trvá na tom, že u žalobce nebyla splněna podmínka bezúplatného získání určité majetkové výhody, a to z důvodu, že žalobce byl smluvně zavázán poskytovat dárci informace či činnosti, jež mají samy o sobě svou vyjádřitelnou hodnotu, kterou by bylo možno finančně realizovat. Dle původního žalovaného se tak jedná o případ, na který dopadá ust. § 6 odst. 4 písm. c) zákona o trojdani, podle kterého předmětem darovací daně nejsou bezúplatná nabytí majetku, jež jsou příjmem a předmětem daně z příjmů podle zvláštního právního předpisu. K tvrzení žalobce, že dar neobdržel za výkon sjednaných činností, a proto mu z tohoto důvodu nemohl ani vzniknout nárok na poskytnutí daru, ale že mu naopak byl dar dárce poskytnut z vlastní vůle, původní žalovaný uvedl, že z této skutečnosti lze dovodit, že účastníci darovací smlouvy se obdarovali vzájemně. Jedna strana se zavázala druhé straně darovat peníze a tato strana se zase zavázala poskytnout první straně informace, popř. služby. Dle původního žalovaného je tedy nepochybné, že poskytnutí „daru“ bylo vázáno právě na výkon sjednaných činností, neboť pokud by žalobce jako obdarovaný tyto činnosti neprovedl, resp. neposkytl informace, byl by povinen „dar“ vrátit.

V následně učiněné stručné replice žalobce setrval na názoru, že v daném případě byla uzavřena darovací smlouva, podle které mu měla být vyměřena příslušná daň. Má za to, že původní žalovaný i správce daně nesprávně právně posoudili předmětnou smlouvu, protože mu byla vyměřena chybná daň. Vyjádření původního žalovaného považuje za účelové.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 23. 10. 2013 právní zástupce žalobce setrval na všech žalobních tvrzeních. K tomu doplnil, že v dané věci by mělo být provedeno dokazování výsledkem svědka RNDr. M. H., když jeho výslech by jistě přispěl ke správné interpretaci předmětné darovací smlouvy, přičemž při poskytnutí daru byly sledovány poctivé úmysly.

Téhož ústního jednání se stávající žalovaný, a to Odvolací finanční ředitelství, nezúčastnil, když z tohoto ústního jednání se písemným podáním ze dne 18. 10. 2013 omluvil. V této písemnosti stávající žalovaný opětovně soudu navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, přičemž na podporu svého závěru o nedůvodnosti žaloby poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 – 57, a ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Afs 21/2012 – 37.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání před soudem dospěl soud k závěru, že žaloba není v daném případě naprosto důvodná.

V daném případě mezi žalobcem a žalovanou stranou nebyly žádného sporu ohledně skutkových okolností daného případu. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovanou stranou byla „toliko“ otázka právního posouzení darovací smlouvy ze dne 7. 7. 2009 uzavřené mezi RNDr. M. H., jakožto dárcem, a žalobcem, jakožto obdarovaným, o peněžitém daru ve výši 10.000.000,-Kč, na základě níž žalobce podal u správce daně dne 27. 7. 2009 přiznání k dani darovací, v němž žalobce vykázal předmětný peněžitý dar. Žalobce zastává názor, že smlouva ze dne 7. 7. 2009 je darovací smlouvou ve smyslu ust. § 628 a násl. občanského zákoníku, a proto by mu měla být vyměřena příslušná darovací daň, zatímco žalovaná strana nikoliv, na základě čehož bylo rozhodnuto o zastavení řízení ve věci žalobcova přiznání k dani darovací ze dne 27. 7. 2009 ve smyslu ust. § 27 odst. 1 písm. c) daňového řádu s poukazem na to, že žalobci nesvědčí daňová povinnost k dani darovací.

S ohledem na skutečnost, že předmětem sporu je pouze právní posouzení výše citované smlouvy ze dne 7. 7. 2009, soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k dokazování svědeckým výsledkem RNDr. M. H., jak navrhoval žalobce, neboť dokazování v důsledku jednoznačně daného skutkového stavu soud vyhodnotil jako zjevně nadbytečné.

Jednoznačnost skutkového stavu byla dána především s ohledem na značnou určitost smlouvy ze dne 7. 7. 2009, která obsahovala detailní ujednání mezi smluvními stranami včetně pohnutek, které vedly RNDr. M. H. k poskytnutí finančních prostředků žalobci, jak soud rozvede níže.

K meritu věci soud předně uvádí, že darovací smlouvou ve smyslu ust. § 628 a násl. občanského zákoníku je smlouva, kterou jedna strana v pozici dárce bezplatně přenechává nebo se zavazuje bezplatně přenechat něco druhé straně v pozici obdarovaného a obdarovaný s tím projevuje souhlas. Z právě předestřené zákonné dikce vyplývá, že předmětem darování může být i právo, pokud to jeho povaha připouští, nebo jiná majetková hodnota. Obligatorním pojmovým znakem darovací smlouvy je pak její bezplatnost čili za darovanou hodnotu nemá dárce dostat protiplnění, které by mělo majetkovou hodnotu. Podstatě darovací smlouvy neodporuje ani případné převzetí povinnosti či přijetí příkazu dárce obdarovaným, přičemž darovací smlouva může být vázána i na splnění odkládací či rozvazovací podmínky. Bezplatnosti darovací smlouvy však odporuje, pokud by obsahem podmínky či příkazu bylo poskytnutí protiplnění mající majetkovou hodnotu.

Dále soud uvádí, že předmětem daně darovací je podle ust. § 6 odst. 1 zákona o trojdani bezúplatné nabytí majetku na základě právního úkonu, a to jinak než smrtí zůstavitele, přičemž majetkem pro účely daně darovací je - vedle věcí nemovitých a movitých - též i jiný majetkový prospěch. Předmět daně darovací je tak charakterizován tím, že na základě právního úkonu daňový subjekt bezúplatně získal majetkový prospěch, tedy určitou majetkovou výhodu, která může spočívat jednak v tom, že se majetek daňového subjektu zvýší či rozmnoží nebo naopak v tom, že se jeho majetek nezmění a určité majetkové hodnoty ušetří, ač by je jinak měl či musel vynaložit.

Z právě uvedeného vyplývá, že podstata konstrukce daně darovací, která je navázána na právní úpravu obsaženou v ust. § 628 a násl. občanského zákoníku, spočívá v tom, že jedna strana právního vztahu „něco“ dostává, aniž za to „cokoli“ poskytuje, přičemž základní a neopominutelnou podmínkou vzniku předmětu daně darovací je absence úplaty s tím, že úplata může spočívat nejen v penězích, ale i v jiné formě.

Pro vyhodnocení předmětné smlouvy ze dne 7. 7. 2009 z hlediska její úplatnosti či bezúplatnosti, a tedy, zda představuje darovací smlouvu, není ve smyslu ust. § 35 odst. 2 občanského zákoníku směrodatné její označení jako „darovací smlouvy“, ani účastníky smlouvy vymezený předmět smlouvy v čl. II., když předmětnou smlouvu je nutno vykládat v celém jejím kontextu, a tedy i s přihlédnutím k čl. III. a IV. obsaženým v této smlouvě. Žalobce zastává mylný názor ohledně toho, že jeho závazky, jakožto obdarovaného vůči dárce sjednané v čl. III. a čl. IV. je nutno považovat za samostatná ujednání, když tyto články jsou zjevně provázány i s ostatními články smlouvy, včetně jejího čl. II., jak vyplývá z vlastního textu smlouvy.

V čl. III. předmětné smlouvy je přitom přijetí finančních prostředků ve výši 10.000.000,-Kč podmíněno splněním závazků ze strany žalobce tak, jak byly sjednány v předmětné smlouvě. Tyto závazky žalobce mj. spočívaly jednak ve slibu mlčenlivosti o aktivitách žalobce ve vztahu k dárce po dobu 10 let a především pak ve slibu žalobce informovat dárce v následujících 10 letech o přesně definovaných skutečnostech mající relevanci pro dárce, kdy ujednání právě tohoto závazku je pro posouzení projednávané žaloby klíčové. Na čl. III. v předmětné smlouvě pak navazuje čl. IV., který pojednává o smluvních

pokutách obdarovaného vůči dárce pro případ porušení jeho nasmlouvaných povinností. V této souvislosti nelze pominout ani ustanovení čl. I. předmětné smlouvy označené účastníky jako „preambule“, v nichž je mj. uvedena skutečnost, že žalobce v rámci svého působení ve společnostech vyrábějících alkoholické nápoje počínaje rokem 1997 poskytoval pro dárce relevantní informace pro jeho podnikatelsko-investorskou činnost, na základě čehož jako výraz vděku a poděkování se dárce rozhodl uzavřít se žalobcem dotyčnou smlouvu.

Z právě uvedeného vyplývá, že poskytnutí finančních prostředků ve výši 10.000.000,- Kč žalobci dárce bylo vázáno právě na výkon sjednaných činností, nejen za dobu minulou, nýbrž i do budoucna po dobu 10 let, kdy výkon činnosti ze strany žalobce měl spočívat v poskytování pro dárce relevantních informací pod hrozbou smluvní pokuty, pokud by žalobce vůči dárce nedostal tomuto závazku. Přijetí finančních prostředků bylo podmíněno splněním závazků ve smlouvě ze dne 7. 7. 2009. Soud je shodného názoru jako žalovaná strana, a tedy že žalobce finanční prostředky obdržel za výkon sjednaných činností pro dárce, takže žalobce i dárce jakožto účastníci smlouvy ze dne 7. 7. 2009 si vzájemně poskytli protiplnění. Dárce poskytl žalobci finanční prostředky a žalobce se zavázal dárce pro futuro poskytovat pro něj relevantní informace popř. služby. Poskytnutí finančních prostředků tak bylo vázáno na výkon sjednaných činností žalobcem pod hrozbou vzniku smluvní pokuty na straně žalobce a vrácení zpět těchto finančních prostředků dárce. Výkon sjednaných činností žalobcem v podobě poskytování relevantních informací pro dárce podnikatelsko-investorskou činnost dle názoru soudu nepochybně představují protiplnění majetkové hodnoty žalobce vůči dárce.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak naprosto ztrácí na významu výklad ust. § 630 občanského zákoníku, který ve své argumentaci akcentoval žalobce, když pro posouzení daného případu má význam zjištění, zda žalobce za získané finanční prostředky na základě smlouvy ze dne 7. 7. 2009 se zavázal poskytnout dárce protiplnění mající majetkovou hodnotu, což se v daném případě stalo. Žalovaná strana proto nikterak nepochybila, pokud v rámci daňového řízení uzavřela, že předmětná smlouva ze dne 7. 7. 2009, třebaže je označena jako darovací smlouva, s ohledem na její obsah není darovací smlouvou, na základě čehož bylo rozhodnuto o zastavení řízení ve věci žalobcova přiznání k dani darovací ze dne 27. 7. 2009 ve smyslu ust. § 27 odst. 1 písm. c) daňového řádu s poukazem na to, že žalobci nesvědčí daňová povinnost k dani darovací. Postup správce daně a potažmo původního žalovaného byl v souladu s ust. § 2 odst. 7 daňového řádu, dle kterého platí, že správce daně musí brát v úvahu vždy skutečný obsah právního úkonu nebo skutečnosti rozhodné pro stanovení či vybrání daně, jestliže je zastřený stavem formálně právním a liší se od něho. Správce daně a původní žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti nepřekročili meze správního uvážení.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 23. října 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová